

Ὁ Ἀσμοδαῖος λατρεύει τὴν μουσικὴν, καθὼς λατρεύει τὰ ἄνθη, τὰς γυναῖκας, τὰ αὐγοτάραχα καὶ τὰ καλαμπούρια, καὶ ὅταν τύχη εὐκαιρία, δὲν τὴν ἀφίνει. Μουσικὴ ἐν Ἀθήναις δὲν εἶνε πρᾶγμα σπάνιον· ὑπάρχουν καὶ σάλπιγγες τῆς ὑποχωρήσεως καὶ αἱ μουσικαὶ τῆς φρουρᾶς καὶ τὰ ᾠδὶκά καφενεῖα, ὑπάρχουν μάλιστα πολλαὶ συναυλίαι, συναυλία κυνῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς, συναυλία μαγκῶν ἐν ταῖς πλατείαις, συναυλία βουλευτῶν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ· ἀλλὰ καλὴ μουσικὴ, μουσικὴ τῶν ὀλίγων, μουσικὴ ἐκλεκτὴ, ἣν ἀκούουσιν ὀλίγοι καὶ αἰσθάνονται ὀλιγώτεροι, εἶνέ τι μὴ σύνθηες. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀσμοδαῖος ἔσπευσε τὴν ἑσπέραν τῆς Πέμπτης εἰς τὸ Ὁδεῖον, εἰσηλθεν ἀπαρατήρητος ὀπισθεν τῆς οὐρᾶς μιᾶς κυρίας, καὶ ἐκάθισεν ἀόρατος εἰς μίαν γωνίαν περιμένων, θαυμάζων τὰς ἐπιχαρίτους τοαλέττας, ἀκούων μετ' ἀδιακρισίας τὰς γαλλιστὶ γενομένας συνδιαλέξεις τῶν κυριῶν καὶ τερπόμενος ἐκ τῆς λεπτῆς καὶ ἀβρόσσου κακολογίας, περὶ ἣν ἡσχολοῦντο συνδιαλεγόμενοι μετὰ μειδιάματος αἱ ὠραῖαι κυρίαί. Ὅτε μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης ἤρχισεν ἡ συναυλία, παρήτησε τὰς διαβολικὰς του σκέψεις καὶ παρατηρήσεις, καὶ ἤρχισε ν' ἀκροᾶται προσεκτικῶς. Καὶ ἤκουσεν ἐν ἐκστάσει τὰ μουσικὰ ἐκεῖνα ποικίλιματα, τὰ ἐξ ἤχων ἀραβουργῆ ἐκεῖνα, ἅτινα προκαλοῦσι μὲν ἔφαπτόμενοι ἐλαφρῶς τῶν πλήκτρων τοῦ κυμβάλου οἱ θαυματουργοὶ δάκτυλοι τῆς κυρίας Τσίλλερ· καὶ κατεθέλχθη ἐκ τῆς ἱκανότητος τῆς δεσποινίδος Κμοῦνκε, καὶ ἠφφράνθη ἐκ τῆς μελωδικῆς φωνῆς τοῦ καλοῦ βαρυτόνου κ. Φροντὺ καὶ ἐξεπλάγη ἀληθῶς βλέπων τὸν κ. Φράγκ ἀναγκάζοντα τὸ βαρὺ καὶ δυσμεταχειρίστον contrebasse νὰ ἐκφέρῃ τόσον λεπτοὺς καὶ τόσον γλυκεῖς τόνους. Ἀλλὰ διὰ τὸν Ἀσμοδαῖον ὡς καὶ διὰ τὸ λοιπὸν ἀκροατήριον ὁ ἦρωσ τῆς ἐσπερίδος ἦτο ὁ κ. Αὐγερινός, ὁ εὐγενής, ὁ συμπαθής, ὁ ἀβρότατος φίλος, κ. Αὐγερινός, ὅστις ὅταν εὐρεθῆ πλησίον τῆς βαρβίτου του μεταμορφοῦται αἴφνης εἰς ἐμπνευσμένον, εἰς πλήρη αἰσθήματος καλλιτέχνην. Ὅστις δὲν εἶδε, δὲν ἤκουσε τὴν βάρβιτον τοῦ κ. Αὐγερινοῦ δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τί σημαίνει μουσικὸν αἶσθημα καὶ μουσικὴ ἐμπνευσις. Ἡ βάρβιτος ὑπὸ τὰς χεῖράς του ἠλεκτρίζεται καὶ τώρα μὲν ἐκπέμπει ψιθυρὸν ἀρμονικὸν μὲν ἄκουόμενον, τώρα δὲ βρέμει καὶ στένει ὑποκόφως, ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ ἀκροατοῦ κυμαινομένη ἐν τῇ ἀλλήλοδιαδόχῳ ταύτῃ μεταπτώσει, ἀνίπτεται καὶ φθάνει μετὰ τῶν ἤχων μέχρι τῆς δυσπρσιτοῦ χώρας τῶν ἐνείρων. Ὁ Ἀσμοδαῖος ἐξόριστος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀποστάτης, ὠνειροπόλησε προχθὲς τὴν πατρίδα του, χάρις εἰς τὸ μαγκικὸν πλήκτρον τοῦ κ. Αὐγερινοῦ, καὶ διὰ τοῦτο εὐγνώμων σήμερον τῷ σφίγγει τὴν χεῖρα.

Ἀπανθίσματα ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου.

Ἐκ τῆς Κλειοῦς (μὲ ὄλον τὸ σέβας).

«Οἱ νέοι ὑπουργοὶ ἅμα ὀρκισθέντες, ἔδραμον πρὸς τὰ ἴδια κεῖα ὑπουργεῖα, φέροντες ἔτι τὸ μέλαν ἔνδυμα καὶ τὸν λευκὸν ἐπειδύτην (!)»

**

Ἐκ τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Αἰγίου.

«Φρονοῦντες, ὅτι πρὸς ἕτερον Ναπόλέοντα (τύραννον) ἔχουν καὶ ἤδη νὰ παλαίσουν μὴ αἰσθανόμενοι τί σημαίνει Γαλλία Δημοκρατουμένη καὶ Γαμβέττιος ἐνθουσιασμός, μὴ ἐννοοῦντες τὰ φιλελεύθερα αἰσθήματα Γλάδστονος, Σκαβὴλεφ, Οὐμβέρτου κλπ.»

**

Ἐκ τοῦ Ἐλέγχου τοῦ Πύργου.

«Εἶνε ἀληθῶς παράδοξος ἡ τακτικὴ, ἣτις ἐτέθη πρὸς πολιοῦ εἰς πρᾶξιν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων νὰ φράξωσιν, εἰ δυνατόν, πᾶσαν ὁπὴν, δι' ἧς δύναται νὰ εἰσέρχεται καθαρὸς ἀὴρ εἰς τὴν πόλιν.»

**

Ἐκ τοῦ Ὀλύμπου.

«Ἄλλ', ὦ εὐλογημένα διπλώματα, διπλωματεύοντα ἐπὶ τὸν κ. Κουμουνοῦρον...»

**

Ἐκ τῆς Κιβωτοῦ.

«Οὗτος λοιπὸν εἶνε ὁ πολιτικὸς τύφος ὁ προελθὼν ἐκ τῶν ἐπιτυχιῶν τῶν Ἀλλεμανῶν, καὶ ὁ ὁποῖος ρίπτει σήμερον τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ πῦρ.»

**

Ἐκ τοῦ Φανοῦ τῆς Σύρου.

«Οἱ καιροὶ ἀλλάζουν, τὸ δίκαιον ὅμως μένει πάντοτε ὑπὲρ τοῦ δικαίου.»

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ

— Κώστας. Ὅπου ἀνοῦς πολλὰ κεράσια κράτα μὲν καλὰθι.

— Γιάννης. Τί μὲ τοῦτο;

— Κώστας. Νά! μὰς ἐφοῦσκωσαν μὲ λόγια οἱ καλαμαρῆδες τῆς Ὠρας καὶ γιὰ τὴν ὥρα τὰ ἴδια τῆς συχωρεμένης

— Γιάννης. Τί γκρινιάρης ποῦ εἶσαι, καὶ μὲνε· δὲν ἔρεῖ καὶ ὁ Τρικούπης γιὰ τὴν πολιτικὴν τοῦ ἀνάγκη νὰ ἔνα στρατηγός;